

den Art, saa anser jeg enhver videre Diskussion om denne Sag for overflødig. I saa Fald vil jeg finde det rimeligt, at man slet ikke mere spilder Tiden dermed; men jeg vil dog bemærke, at det forekommer mig høist befjendeligt, om Flertallet i denne Sal virkelig nu skulde have faaet denne Anskuelse. For det Første finder jeg, at denne Anskuelse i og for sig har meget lidt for sig, thi det er slet ikke noget Nyt, at man i Stater forsøger paa at indskrænke Brændevinsdriften dels ved at forbyde Brændevinen og dels ved at vanskeliggjøre Udsalget af den, især i smaa Partier. Dette er Noget, som man gjør i mange Stater, der isørigt have en fri Forsatning; det gjør man i vort Naboland Sverrig og tilbølgelig ogsaa i Norge. Derfor mener jeg, at dette i og for sig slet ikke er saa forfærdeligt; det er som sagt en Fremgangsmaade, der er vel bekjendt, og som bruges paa mange Steder, og jeg tror ogsaa, at man paa ingen Maade paa disse Steder har høstet den Erfaring, at det er unyttigt, og at man kun kan bekæmpe slike Under ved at henvende sig til den enkelte Persons Sædelighedsfølelse og forsøge paa at forbedre ham ved Dplysning osv. Hvad særlig angaar den danske Lovgivningsmagts Forhold overfor Færøerne, saa vilde det heller ikke være noget aldeles Nyt, om man forsøgte paa dette overfor Færinger; thi det Lovforslag, der her foreligger, er jo, som en af de foregaaende Talere bemærkede, ikke Andet end en videre Udvidning af den Tante, der allerede laa i Loven af 3die Marts 1860. Sluttelig skal jeg kun fremdrage det sidste Datum, som ogsaa forekommer mig at tale for, at det dog virkelig ikke kan være Meningen hos Flertallet i denne Sal, at det ikke vil gaa ind paa denne Foranstaltning, nemlig, at man jo ifjor gif ind paa denne Lovs Behandling og nedsatte et Udvalg derover, en Foranstaltning, der vilde have været aldeles urimelig og hensigtsløs, hvis virkelig Flertallet i denne Sal havde den personlige Overbevisning, at man ikke vilde gaa ind paa Nogetsomhelst, der lignede Indskrænkning i Friheden i denne Retning. Foraa-vidt angaar de Spørgsmaal, der maatte knytte sig til Sagen, som den forelaa ifjor — jeg asser altsaa fra denne principielle Betragtning, thi dersom dette er Flertallets Princip, er enhver yderligere Diskussion af denne Sag overflødig, — og dersom man vil gaa nærmere ind paa Lovens Behandling, saaledes som man gjorde ifjor, saa maa jo Spørgsmaalet blive om de fra begge Sider foreliggende Endringsforslag. I den Henseende stillede navnlig den første af de ærede Talere, som idag have havt Ordet, det Spørgsmaal til mig, om jeg vilde acceptere de Endringsforslag, som Flertallet i det Udvalg, der var nedsat ifjor, de 4 af Udvalgets 7 Medlemmer, havde stillet som Grundlag for Forhandlingen. Jeg ønsker at udtale mig saa oprigtig som muligt, og jeg vil derfor svare derpaa: Nei,

jeg kan ikke erkjende dem som Grundlag for Forhandling, hvis det ærede Medlem dermed mener, at der ikke skulde gaas ret meget bort fra dem, og at Forhandlingerne altsaa skulde hvile paa det Grundlag, at disse Endringsforslag i alt Væsentligt skulde fastholdes. Hvis dette er det ærede Medlems Mening, vil jeg svare dertil, at et saadant Grundlag kan jeg ikke acceptere, og jeg vilde ogsaa anse det for overflødig at diskutere Sagen videre, hvis dette skulde være den ufravigelige Forudsætning. Hvis han derimod mener ved sit Spørgsmaal, om jeg vil diskutere Sagen videre med de Herrer paa et saadant Grundlag, men saaledes at det isørigt er frit, om man vil afvige endel derfra, saa kan jeg naturligvis dertil svare, at det aldrig vilde kunne falde mig ind fra min Side at afvise en saadan Forhandling. Til den skal jeg være fuldkommen rede; men, som sagt, jeg ønsker at være saa oprigtig som muligt, og som Følge deraf har jeg tilladt mig at udtale mig, som jeg har.

Krise: Jeg paafjønner i høi Grad den ærede Justitsministers Aabenhjertighed. Altsaa, der er i dette Dieblit to Ting flaaet fast: Den ærede Minister ønsker ikke en Diskussion om nærværende Lovforslag, ikke engang paa Grundlag af de Forslag, som Udvalgets Flertal gjorde ifjor, hvorimod den ærede Minister er rede til at diskutere Sagen i dens Almindelighed. Nu skal jeg for mit Vedkommende sige, at Diskussion med den ærede Minister vil til enhver Tid være mig en Gæde og tillige en Glæde, men i denne Sag er enhver Diskussion iforveien forstyrrer, idet Sagen er saa gjenmedebatteret ifjor mellem Mindretallet og Flertallet i Udvalget, at der neppe er et eneste nyt Moment at bringe ind i denne Diskussion, undtagen den sidste Skrivelse fra Lagthinget. (Berg: Der er et nyvalgt Folkething!). Det ærede Medlem siger, at der er et nyvalgt Folkething; men det ærede Medlem maa forlade mig, at, dersom der skulde komme nye Momenter til, maatte der nye Dplysninger til. Jeg tror nu, at Udvalgets Betænkning ifjor er saa udtømmende med Hensyn til Dplysninger i denne Sag, som det er muligt at faae den, og i alt Fald har Udvalget henvendt sig til Ministeriet om yderligere Dplysninger uden at kunne faae en Stavelse deraf, hverken af den Drukkenstabs-Statistik eller af de berømte Ulykker — om jeg tør bruge dette Udtryk — som det ærede Medlem fra Færøerne (Bærentsen) er saa optagen af. Man fik ikke andre Dplysninger end dem, der findes i Betænkningen fra ifjor, og disse vise simpeltthen, at, da Frihandel var indført, tiltog Tilførslen af Brændevin fra 1856 til 1860, saa at den i det sidste af disse Aar var 107,371 Potter. Trods Loven af 3die Marts 1860 fortsattes denne Stigning meget betydelig, saa at Forbruget i 1866 var